

ARATÓ KÁROLY

HIÁBAVALÓ HÍVOGATÓ

Felelj, A. K., megvagy-e még,
vagy szokásod szerint megint tünődöl
gubbasztva rejtekhelyeden: a kisvárosi mélyben
szánandó dolgokról és ellengő időről?
Megvan-e kerted és négylábú társad,
aki csillag volt valaha,
de jobban szerette a földi létet
s elindult szaglászva utánad?

Hol lehetsz most, konok csavargó?
Otthon körmölsz, vagy kint az éjben
hintázol-e
egy messzi égitestre csomózott kötélén?
Szólj: merre lófrálsz mostanában?
Nők után visz a léghuzat,
hogyan tolvajként versből versbe lopod
hónod alatt árnyékukat?

Vagy éppen álmaidat röpteted?
De összemérve a valóval
már röptükben ütöd le őket
pufogó légyecsapóddal?
Úgy hírlík: oldaladba
az Angyal sebet vágott —
belőle vér helyett
azóta sűrű szerelem szivárog.

Azt beszélik: divatzakóban,
hószínű ingben
kétes árnyakkal öklözől
az alkonyatra emelt ringben,
s te vagy, aki a patakban fürdik
gyerekmód, vidoran,
mutogatva kényes testrészeit —

És újra csak te vagy,
aki e patakot elvezeti
a forrástól a tengerig.